

Oyun Bitti

– GürhanGürses · 18 Şubat 2014

“Portakalı soydum / Başucuma koydum / Ben bir yalan uydurdum / Duma duma dum.” Ruhlarımız geride kaldı. Sokaklarda el ayak çekildi. Şimdi hangi yalan la baş başayız sokaklardan çekilen çocuk sesleri yankılanmaz oldu taş duvarlarda! Yaklaştım bir evin harabe duvarına belli ki üzgündü o da benim gibi. Kulağımı dayadım evin duvarına maziye daldım bir anda. “Evi evine köylü köyüne / Evi olmayan sıçan deliğine” diyordu bana bir ses usulca!

Oyun bitmesin sokakta, oyunlar yok olmasın. Çocuklar çekilmesin sokaklardan, apartmanlar dolmasın oyun alanlarına. Gitmesin çocuklar ve oyunlar ortalıktan çekilmesin. Tozu dumana katsınlar, feryadı figana... “Ebe sensin.” desinler “Hırsız polis” olsunlar oyunlarda. Dizleri kanasın ruhları kanayacağına! Bağırınsınlar dursunlar tek orada sokakta olsunlar. Oyun bitmesin çocuk gitmesin! Sokaklar boş kalsın! Evler dolu sokaklar boş bugün. Ufkumuz loş bu yüzden! Oyuna koş... Televizyonla oynuyor sokağı seyrediyoruz. Sokaktan çıkıyoruz cebe giriyoruz. Sokaktaki oyunu terk ediyoruz bilgisayardaki oyuna katlıyoruz. Tekerlemeleri unutuyoruz isyan ve argo dolu şarkılara dalıyoruz. Bunalıma giriyoruz, öfke nöbetine tutuluyoruz. Kriz üstüne kriz geçiriyor, buhranlı bir nesil oluyoruz. Depresyon oyunları oynuyoruz, sıkılıyorz, patlıyoruz, isyan ediyoruz.

Canımız oynamak istiyor uzmanlar bunu bilmiyor. Hap üstüne hap veriyorlar. Anti depresan bir toplum olduk çıktık. Oysa enerjimizi boşaltacağımız, arkadaşlık kuracağımız; birlikte aynı maça gideceğimiz, ayna filmi izleyeceğimiz arkadaşlarımızı arıyoruz. Elini tutacağımız sırtımızı dayayacağımız esprî yapacağımız belki kavga edeceğimiz arkadaşlar istiyoruz hap değil! Oysa basit yaşamamız gerekiyor. Olduğu gibi, bozmadan eskiden gelen yapıyı, yeniyile kaynaştırarak... Dilimde bir tekerleme çocukluk günlerime dair:

“Oooooo / İğne battı / Canımı yaktı / Tombul kuş / Arabaya koş / Arabanın tekeri / İstanbul un şekeri / Hop hop / Bundan başka oyun yok.” Başka oyun yok bugün, sokaklar bomboş, sahipsiz, yalnız ve eskimeye yüz tutmuş. Neşesini yitirmiş, keyfe keder bir halde boynu bükük duruyor öylece. Çocuklar çekilmiş sokaklardan damlar boşalmış. Apartmanlar kurulmuş kocaman kocaman, katlar oyun bahçesi olmuş daireler oyun halkası... Evin içi bahçe olmuş evin dışı mahpushane... Cep telefonları misket olmuş ellerde, bilgisayarlar çelik çomak olmuş, televizyonlar kutu kutu pense olmuş. Makinelerin sesleri tekerleme olmuş, tuşları melodi, düğmeleri melodram olmuş bugün. Kuş seslerinin yerine makine seslerini dinliyoruz. Çocuk seslerinin yerine kuru gürültülerle haşır neşir oluyoruz.

Nazım’ın şiirinde “Trrrrum / trrrrum / trrrrum / trak tiki tak / makineleşmek istiyorum / Trrrrum / trrrrum / trak tiki tak! makineleşmek istiyorum!” diye nakarat var, insanoğlu bunu nakaratı yaşıyor bugün. Oysa bize makine sesi değil oyun tekerlemesi çocuk sesi lazım.

Yere düşen, kirlenen, canı yanan, bağırان, çağırان, türkü söyleyen, kavga eden, gülen ve oynayan çocuklar lazım. Etiyle kemiğiyle yaşamı ilğine değin hisseden ve onu tam anlamıyla yaşayan çocuklar. Gürbüz çocuklar, özgür çocuklar...

Bilgisayar başında, televizyon karşısında mekânı ve vakti hesap etmeden israf eden, solgun benizli,

depresyonlu, yalnız ve bir o kadar mahkûm çocuklar değil sokaklarda bas bas bağırip yaşamı kanlarında hisseden çocuklar lazım.

Kulağımda çocuk sesleri fonda tekerlemeler... Sokağın tam ortasındayım. Birdirbir oynayan çocukların hayali gözlerimin önünde. Yağ satarım bal satarım... Mendil kapmaca... İp atlayan çizgi çizen... Beş taşlar tek taşların yerine ellerde... Telden arabalar çocukların ellerinde sokaklarda tur atıyor. Sokağın neşesiyim, çocukların gülümsemesiyim. Oyunlar bitmesin istiyorum çocuklar susmasın... Sokaklar terk edilmesin istiyorum. Yoksa ruhlarımız geride kalacak, toplum olarak bazı değerleri oturtamayacağız yerli yerine, unutacağız kültürümüzü, yok sayacağız dayanışmamızı, kaybolacağız fert fert perte çıkacağız toplum olarak, ıskartaya çıkmak istemiyorsak oyunlarımıza sahip çıkmamız gerekir.

Siz bir hikâye anlatayım. Bir zamanlar Afrika'da kayıp bir şehri aramakta olan arkeologlar, yanlarındaki eşya ve yükleri, yerlilerin yardımı ile taşıyarak uzun bir yolculuğa çıkmışlar. Kafle bu zor yolculuklarında balta girmemiş ormanların içinde ilerleyerek, nehirleri, çağlayanları geçerek yolculuğa günlerce devam etmiş. Fakat günlerden bir gün, kafiledeki yerliler birden durmuş.

Ulaşmak istedikleri yere bir an önce varmak isteyen batılı arkeologlar, bu duruma bir anlam verememişler. Zaman kaybettiklerini, bir an önce yola devam etmeleri gerektiğini izaha çalışarak, yerlilerin neden durduklarını öğrenmek istemişler. Fakat yerliler buruk bir suskunluk içinde sadece bekliyorlarmış. Yerlilerin dilini bilen kafle rehberi, bu anlaşılmaz durumu onlarla bir süre konuştuğundan sonra, taleplerini şu şekilde tercüme etmiş: "Çok hızlı gidiyoruz. Ruhlarımız geride kalıyor."

Modern şehir hayatının ve çağımızın en büyük sorunlarından biri bu: Sonu bir türlü gelmeyecek olan hedeflere doğru çılgınca koşuşturmak. Ve koşuştururken etraftaki ayrıntıları, bize emeği geçenleri, manzaraları, küçük mutlulukları, kısaca hayata dair pek çok güzelliği görememek ve ıskalamak... Oyunlarda bu güzelliklerin bir numunesi Gerisi insanlığın hikâyesi... Oyun bitti.